

Het is een fase – het is een fase – het is een fase – of toch niet?

Onze pleegdame van ruim 4 jaar heeft de eerste wenperiode op school achter de rug en is op en top kleuter. Speelafspraken, hulpje zijn, nieuwe liedjes en woorden mee naar huis nemen en veel indrukken en input om te verwerken.

Totdat Marije* ineens als een sticker aan me geplakt zit en bij het wegbrengen 's ochtends en 's middags me niet meer los wil laten. *Het is vast een fase. Onze eigen kinderen hadden dat ook. Geen aandacht aan besteden, dan gaat het vast zo over.* Maar na een aantal weken vind ik dat deze fase wel wat lang duurt. In de klas zie ik een ander meisje wat op dit moment moeite heeft met afscheid nemen. *Zou ze dit gedrag kopiëren?* Met juf heb ik al vrij snel de aanpak dat ze Marije gewoon van me overpakt (lees lospeutert) en dat ik de klas verlaat. En juf verzekert mij dat na 30 seconde het verdriet elke keer weer over is. *Precies, zo ging dat ook altijd bij onze eigen kinderen.*

Maar onze sticker moet na een aantal weken nog steeds losgepeuterd worden. Tijdens een speelafpraak belt de moeder mij radeloos op, want Marije huult alleen maar en roept dat ze naar mama wil. *Ach gossie toch. Zou er toch meer aan de hand zijn? Of is er wat gebeurd bij het spelen?* Ik sprint op mijn fiets naar haar vriendinnetje en vol snottebellen en tranen stort Marije zich in mijn armen. Ik verzeker moeder dat het echt niet aan haar ligt en probeer luchtig Marije's speeldade uit te nodigen om de volgende keer bij ons te komen spelen. Toen ik Marije op de terugweg vroeg wat haar zo verdrietig maakte, zei ze dat ze bij mij wilde zijn.

Ook bij het wegbrengen naar de zondagschool in de kerk is het een hele tour om haar van mij los te krijgen. Of van mijn man. Niet iedereen weet evenveel raad met het hanteren van de stickerverwijderaar. Soms blijft ze verdrietig en halen we haar weer op en zit ze bij ons in de 'grote kerk'.

Na een tijdje komt ze ook met natte broeken thuis uit school. *Hoooo, denk ik. Nu is het echt tijd voor actie. Maar wat voor actie? Is het een fase? Is het temperament en karakter? Is het hechting of een trauma? Ik weet het niet.* Als ik snap wat er achter Marije's gedrag zit, kan ik mijn aanpak daarop afstemmen.

Even bellen met onze pleegzorgwerker en een afspraak met de gedragswetenschapper plannen. Fijn dat er mensen meedenken en een luisterend oor hebben! Ondertussen helpt juf enorm met Marije naar de wc sturen en peutert ze elke dag liefdevol (en kordaat) Marije van mijn been. Ik let op wat ik aantrek, zodat ik geen jurkje aanheb die ze (*floep*) omhoog trekt.

En dan op een ochtend komt Marije apetrots en vol goede zin van de trap. Ze verkondigt dat ze vandaag hulpje is. Ze glimt ervan! Ik krijg een ingeving en grijp dit moment aan.

SCHRIJFSELS

Jolanda Kuiper

Lieverd, ik zie dat je helemaal blij bent omdat je hulpje bent. Je gaat juf vast heel fijn helpen vandaag. Weet je, zullen we een verrassing voor juf maken? Dat jij je jas ophangt, je naam aanklikt op het digibord, je een tafel kiest om te gaan spelen en dat we dan afscheid nemen? Met een kus, een knuffel, een high five en een box. En dan ga ik naar huis en ga jij lekker spelen? Tot mijn stomme verbazing gaat ze vol enthousiasme mee in mijn 'verrassing'.

Onderweg naar school leg ik het ritueel nog een keer uit en ook op het schoolplein. *Het zal mij benieuwen!* Marije pakt mijn hand en hangt haar jas op. Samen lopen we naar het digibord en daarna kiest ze iets om mee te spelen. Ze gaat warempel op het stoeltje zitten. *Ik geloof er niks van dat dit gaat lukken.* Lichtelijk gespannen werken Marije en ik het hele ritueel af. *Het gaat nog steeds goed.* Juf is bezig met andere kinderen en ziet niet welke verrassing wij hebben. Ik laat Marije achter op haar stoeltje (*ze blijft zitten!!!!!!*) en fluister juf in dat we een verrassing hebben. Juf pakt het leuk op en ik sluip op mijn tenen de klas uit. Ik durf niet eens achterom te kijken. Zingend fiets ik naar huis en ik heb de neiging om de vlag uit te steken. *Wat een opluchting!* En dit gaat nu al weken goed!

Was dit nu een fase? Is het hechting? Is het een trauma? Of een temperamentvol meisje? Ik weet het nog steeds niet. Ik ben bemoedigd dat mijn eigen bedachte aanpak heeft gewerkt. Go Marije!!!!

*Marije is een gefingeerde naam

